

НА ПОКЛИК
«ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

ВИРІШИЛИ НА ЗБОРАХ

Завершується в нашому колективі підготовка до комуністичного суботника, присвяченого 112-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Вже визначено конкретний обсяг робіт, які плануємо виконати 17 квітня.

По-ударному працюватимуть на суботнику молоді механізатори, шофери, бульдозеристи. Так вони вирішили на комсомольських зборах, які відбулися недавно на підприємстві. Комсомольці планують відтранспортувати з кар'єра 120 кубометрів жорстину, що піде на ремонт дороги Степанівка-Брусівка.

Передбачено, що під час суботника працівники дільниці виконають роботи на суму 1430 карбованців. Значну частину зароблених коштів буде перераховано у фонд п'ятирічки.

М. МУДРАК,
виконуючий обов'язки
головного інженера
Устинівської шляхової
ремонтно-будівельної
дільниці.

У ФОНД П'ЯТИРІЧКИ

Разом з дорослими на Всесоюзний ленінський комуністичний суботник організовано вийдуть і учні шкіл Ленінського району м. Кіровограда. Підготовкою до свята праці керує штаб, створений при районному відділі народної освіти. Його очолює інспектор Л. М. Борста. Штаб діють і в кожній школі. Завдалегідь визначено фронт робіт. Будуть впорядковані шкільні подвір'я, прилеглі парки, сквери і вулиці мікрорайонів. Учні планують посадити близько 600 дерев, зібрати 120 тонн металолому і 20 тонн макулатури. Вони ремонтуватимуть парті, меблі, поповнять навчальні кабінети необхідним приладдям.

Учні школи № 11 працюватимуть на підшефних заводах «Цукрогідромаш» і залізобетонних виробів. На алеях міського парку імені В. І. Леніна господарюватимуть школярі восьмирічної школи № 8.

На кожному підприємстві і кожній вулиці обласного центру трудитимуться учні і педагоги, — каже завідувача Ленінським районом м. Кіровограда Л. А. Столбова. — Зароблені на суботнику кошти ми переведемо до фонду одинадцятиріччя п'ятирічки.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
громадський кореспондент
«Молодого комуніста».
м. Кіровоград.

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 15 квітня 1982 року № 45 (3085).

Ціна
2 коп.

разом із сівачами Леонідом Слободенюком і Василем Кушніровим посіяли буряки на 100-гектарній площі. Одночасно Павло Білехвіст вносить у рядки гербіциди. Наша ланка на першому етапі боротьби за високий урожай цукрових буряків була визнана переможцем колгоспного соціалістичного змагання.

Позмагаємось, батьку!

Два місяці тому за «круглим столом» «Молодого комуніста» збиралися керівники комсомольсько-молодіжних механізованих ланок по вирощуванню цукрових буряків. Тоді ж Василь ЖОРНОВИЙ — ланковий із колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — подав ідею: створити «Клуб-400», до якого зараховувати комсомольсько-молодіжні ланки буряководів, що без затрат ручної праці одержать по 400 і більше центнерів коренів з гектара. Ініціатива дісталася одностайне схвалення.

Як же йдуть справи в ініціаторів змагання? Славко Василю Жорновому:

— Механізована ланка, яку я очолюю, цукрові буряки вирощує третій рік. Найвищою врожайності —

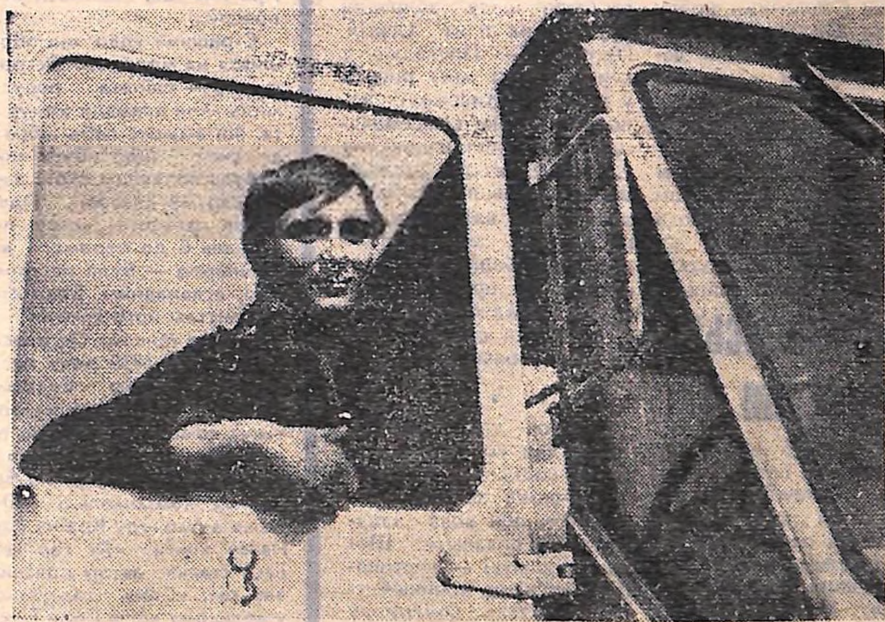
296 центнерів солодких коренів з гектара — ми сягнули торік. Результат непоганий, якщо зважати на те, що погода нас не радувала. Тому й вирішили ми замахнутися на 400 центнерів. Тим більше, що всі члени колективу вже мають за плечима немалий досвід вирощування буряків за індустріальною технологією.

Ремонт ґрунтообробної і посівної техніки та поверхневий обробіток ґрунту ми завершили першим в господарстві. Першими приступили й до сівби цукристих. Правда, тут за рекордами не гналися: дочекалися, поки ґрунт добре прогріється.

За п'ятерою дня країні механізатори ланки Віктор Андрійченко, Микола Пилипенко, Віктор Давиденко

Однак це тільки початок, бо головне для нас — стати повноправними членами «Клубу-400». Гадаю, про це ж мріють і всі колеги, слухачі республіканської школи передового досвіду по вирощуванню цукрових буряків Борис Антоноук із колгоспу «Іскра» Олександрівського району, Валерій Зачепа із колгоспу імені Горького Добровеличківського району, Іван Брижан із колгоспу імені Карла Маркса Новоархангельського району та Лідія Козічок із колгоспу імені Ульянова Світловодського району. У своєму господарстві ми змагаємось з механізованою ланкою, котру очолює мій батько — Віктор Романович Жорновий.

Новоукраїнський район.

По-ударному працюють на весняному полі молоді механізатори колгоспу «Маяк» Знам'янського району. Серед правісильних соціалістичного змагання і комсомолець Сергій ВОЙКОДАВ, якого ви бачите на знімку.

Фото В. ГРИБА.

ВІЛЬШАНКА. На початку нинішнього року у тракторній бригаді № 2 колгоспу імені 40-річчя Жовтня було створено комсомольсько-молодіжний колектив. Він і очолює соціалістичне змагання на весняно-польових роботах.

В оптимальні строки і на високому агротехніч-

ному рівні посіяли комсомольці ранні прі зернові. Відзначилися на цій роботі групкомсорг КМК Олександр Дубина, молоді механізатори Сергій Аркуша і Віктор Ралов, котрі переконують змінити завдання. Нині комсомольці сіють цукрові буряки.

Через кілька днів до сівби приступать молоді кукурудзіводи.

УЛЬЯНОВКА. Більше 800 гектарів засіяли цук-

ровими буряками трудівники колгоспу імені Фрунзе. На рахунок молодих механізаторів — понад 500 гектарів. Підірують в соціалістичному змаганні Валентин Ястремський та Іван Настасієнко.

Одночасно молоді механізатори сіють горіздні культури — цибулю, моркву, редиску. Перевищують норми Володимир Галушка та Анатолій Козішкурт.

П'ятирічка:

рік

другий

Завтра механізатори прокинуться як завжди, до сходу сонця, і ахнуть — за вікном буде біло-біле від снігу, що нападє за ніч. І ще довго, до самого обіду небо дражнитиме їх ватними лапатами сніжинками. А зараз довіряє весна, тепла, лагідна — п'ятнадцять градусів вище нуля. Третій день вони в полі. Садять буряки, висаджують насіння. Щорічно буряководи добиваються високих результатів. Позаторні зібрані найкращий урожай у країні — по 39 центнерів насіння з гектара. Такий результат зобов'язує працювати якісно, стабільно.

Стимулювати результат

П'ять агрегатів снують з одного краю лану до іншого.

— Бажко йде Т-150, — каже головний агроном радгоспу В. Г. Баско. — Вчора пролопотів дощик, земля збрехала в'язкою, культиватор збивається.

Молодий комуніст Петро Балах сьогодні змушений збавити швидкість. Учора при нормі 4 гектари прокультивував 5, сьогодні, певне, стільки не встигне, але завдання мусить виконати. Його Т-150 умовно прикріплено до нового агрегата ВПС-4, машиністом на якому молодий комуніст Юрій Бойченко. Машина працює справно, буряки легко садяться в розпушений ґрунт. Торік цей новий агрегат так і не змогли використати на повну силу, бо завеликі виростили для нього корені. Для двох інших саджальних машин корені були якраз: по 500—700 грамів кожен — а ВПС-4 може садити лише дрібні. Тому торік буряки сіяли густіше, висадки вродили менші, і нині для агрегата Юрія Бойченка роботи вистачає.

На двох інших саджальних машинах ВПС-4 працюють досвідчені буряководи Є. О. Найко й І. В. Білоножко. Комсомолец Василь Дротенко своїм Т-73 не встигає розпушувати для них ґрунт, але на виручку завжди вчасно приходить Петро Балах. Тож агрегати не зупиняються.

На всіх п'яти агрегатах майорять червоні прапорці. Це значить — із завданням справляються. Носити синій прапорець відстаючого — ганьба, і, як правило, його за час посівної кампанії ніхто не «удостоюється». Хлопці з тракторної бригади № 1, яку очолює лауреат Державної премії СРСР Іван Іванович Волинець, звикли працювати на солі. Недисциплінованість, неакісну роботу помітно одразу у такому колективі.

Весняним польовим роботам — відмінну якість!

Порадуйтемо Батьківщину високим урожаєм!

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1982 року).

— Який плануєте одержати врожай цього року? — запитую головного агронома.

Василь Григорович відповів не зразу, зажаує.

— На позаторішній рекорд замахнутися, чи що? — усміхається. — Сучасний хлібороб робить усе для того, аби протистояти примхам погоди, однак вона ще іноді бере верх. Торік узяла, знаєте ж, яке було літо. Але й від нас залежить багато. Землі потрібна пожива. По 7—7,5 тонн ґною внесли ми восени і взимку на кожен гектар, а треба більше. До осені заготуємо органічний добрив стільки, щоб внести не менше, як по 10. Зараз погода сприятлива, земля має вологу, буряки підуть рости. Найменше по 20 центнерів бурякового насіння треба зібрати.

На високий результат заміряються механізатори радгоспу імені Карла Маркса. Однак чи знають про це односельці? Я принаймні довідався про такі наміри від головного агронома. На тракторній же бригаді (до речі, коли потрапляєш сюди, впадає в око хаос) про плани, зобов'язання механізаторів не дізнаєшся з наочною агітацією. Її тут немає. Від стелю, який колись, мабуть, привертав увагу хліборобів, зостався один металевий каркас із виділивими клаптями ганчір'я. На тракторному стані немає будинку механізаторів, його збираються звести згодом, але й червоний куточок у новій майстерні не став місцем відпочинку для механізаторів, бо навіть телевізора тут нема. Про виїзні агітагончики тільки говорять. Дирекції радгоспу, комітету комсомолу слід було б серйозніше подбати про ідеологічне забезпечення посівної кампанії. Соціалістичне змагання тільки виграло б, якби інформація про успіхи бригади у десятій п'ятирічці і торік була постійно в полі зору механізаторів. Іти вперед сьогодні можна тільки тоді, коли знаєш, що зроблено вчора.

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комуніста».
Долінський район.

МАРШРУТИ КОМСОМОЛЬСЬКОГО АГІТПОХОДУ

ПРОДОВЖУВАЧІ ТРАДИЦІЙ

Ці хлопці й дівчата — учасники нинішнього обласного комсомольського агітаційного походу, присвяченого XIX з'їздові ВЛКСМ і пропаганді матеріалів XXIV з'їзду комсомолу України, — ровесники хлопців у будівництві й дівчат у червоних хустинках з далекого 20-го.

У Новоукраїні, куди проліг маршрут агітпоходу, йшли вони у школі й Будинку піонерів, райсільгосптехніку й на цегельний завод. Стрічали їх тваринники колгоспу «Мир», і скрізь лектори Г. Коган, А. Дворніченко і П. Вакуленко зуміли заволодіти увагою слухачів, донесли до їх свідомості велику силу ленінських ідей...

А потім був мітинг. Лягали квіти до підніжки пам'ятника вождю революції В. І. Леніну. Звуча-

ли слова високі й гарні. На мітинг виступали делегат XXIV з'їзду ЛКСМУ, перший секретар Новоукраїнського райкому комсомолу О. Козловський, ветеран комсомолу О. Іліца, інженер райсільгосптехніки А. Краснощок...

Це була перекличка поколінь, свято зустрічі... І знову — в дорогу.

Здавалося, весь Новоукраїнський вийшов зустрічати учасників комсомольського агітпоходу. Квіти, усмішки, знайомства.

— Невже ж не артисти? — дивувалися тваринники колгоспу імені Калініна, подивившись програму «Муха містечка буф» агітаційно-ху до ж н о і бригади «Вогник».

... Агітпохід триває. Сьогодні його учасників зустрічає Ульяновка...

Н. ЧЕРНЕНКО.

ВАЖЛИВІ
НЮАНСИ

На завод прийшло поповнення. Кожному молодому виробничнику визначено місце і фронт роботи, від нього вимагають «план». Добре, якщо так. Буває й гірше. Випускники шкіл скаржаться, що ніхто в колективі не береться по-справжньому взяти шефство над ними, навчити їх майстерності, бо в досвідчених і своєї роботи вистачає. Новачки прагнуть знайти себе серед людей, з якими трудяться пліч-о-пліч, і це вдається їм, але якими зусиллями, за який час? Часто на такі важливі нюанси не звертають уваги.

— На нашому заводі близько двох з половиною тисяч членів ВЛКСМ, — говорить заступник секретаря комітету комсомолу Олександрійського електромеханічного заводу Лариса Романко. — Цифра чималенька. Тому шороку з заводу розраховується молоді більше, ніж з невеликих підприємств, отже, і поповнення маємо шороку значне. Проблеми, так би мовити, акліматизації новеньких комітет комсомолу хвилюють не перший рік. Чимало зроблено для їх розв'язання.

І заступник, перш ніж розповісти про це, порадила мені побувати у двох цехах.

ДРУЖНІ,
МІЦНІ СТОСУНКИ

У цех збирання друкованих плат приходять новачки з технічного училища № 3. А знайомляться учні з підприємством ще в перші місяці перебування у навчальному закладі. Часто в училищі бувають члени комітету комсомолу, молоді виробничники, ветерани праці. Розповідають про умови праці на заводі, комсомольські ініціативи, дозволяють молоді, розвиток науково-технічної творчості. За період навчання учні багато разів відвідують електромеханічний, проходять там практику. Ще задовго до випуску вони знають, у якому цеху працюватимуть, до якого потраплять колективу. На завод вони приходять упевнено: щоб потрапити у «свій» цех, їм провідник не потрібний.

Саша Чорненький, електромонтажник, комсомоль-

Як справи,
новачку?

Комітет комсомолу:

Хто не пригадує випадку із шкільних буднів, коли вчителька приводила у клас хлопчика чи дівчинку і казала учням: «Діти, відтепер у вашому класі буде вчитись...» А на перерві новенького обступили з усіх боків і починали знайомитись: хтось пропонував пиріг з яблуками, хтось запрошував пересісти до вікна, бо тут, мовляв, світліше і на вулицю видно, ще хтось переконував, що коли записуватись у спортивну секцію, то найкраще у футбольну... І новенький за короткий строк знаходив друзів.

А як приймають новачків на підприємствах, як вони вживаються у колектив, як скоро стають повноправними його членами? Так же просто і незмусовно, як і в школі? Я поцікавився цим на Олександрійському електромеханічному заводі.

стиль роботи

сильний активіст, стверджує: — Дуже важливо, щоб у перші дні своєї трудової біографії не почувався у колективі чужим. Цьому сприяють стосунки, які склалися між заводським комітетом комсомолу і нашим учнівським закладом — дружні, міцні.

Торік учні однієї групи ТУ № 3 після виробничої практики побажали працювати в окремій комсомольсько-мол ді ж н і й бригаді. Комітет комсомолу і керівництво цеху пішли їм назустріч — колектив такий було створено, очолила його досвідчена робітниця Тетяна Ніжанківська. Тепер минулорічні випускники прагнуть на ділі довести, що спроможні працювати на рівні зі старшими.

Наші шефи — так називають заводчан учні міської середньої школи № 2. Кожен клас має своїх виробничих вожатих.

— Щоб прищепити любов до робітничої професії, учнів треба знайомити з підприємством не в десятому класі, коли вже більшість школярів має інші уподобання, — говорить виробничий вожата цеху друкованих плат Ірина Скрипник. — Не в десятому, а значно раніше. Підшефні нашого цеху — третьокласники. Вони запрошують нас на ленінські уроки, на шкільні свята. Ці перші коротенькі розповіді, з якими ми виступаємо, для дітей справді цікаві. Таким є перше їхнє знайомство з промисловим виробництвом.

Комсомольці цеху роз-

робили умови соціалістичного змагання між школярами і молодими робітниками дільниці сітчастих трафаретів. Змагання допомагає учням у навчанні, а для молоді заводу воно — стимул для високоякісної творчої праці.

Стосунки між заводом і підшефними навчальними закладами є важливим фактором: на підприємство приходять новачки за покликанням.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ
ДОРУЧЕННЯ

Добре, якщо до однієї бригади потрапляють кілька новачків. Вони спілкуються між собою, одні через одного ближче й швидше знайомляться з іншими членами колективу. У кращому становищі й ті, в кого на заводі, працюють бабуськи, родичі, знайомі. А як бути новачку, який приміром, приїхав працювати з іншого району, новачку некомунабельному?

— З такими комсомольцями повинні більше всього працювати члени комітету комсомолу, комсомольські активісти, — говорить комсорг цеху друкованих плат Марія Васильєва. — Трудова біографія кожного молодого робітника, я вважаю, повинна починатись із візиту в комітет комсомолу підприємства. В короткий час і можна довідатись про громадські, комсомольські доручення, які виконував новачок досі. Тоді легше спрямувати його здібності, допомогти

статні «своїм» у комсомольській організації.

Торік восени в цех прийшли п'ять випускників середньої школи міста.

— Я нікого не знала в цеху, — каже Іра Шевченко. — Зустрів мене приїздом, познайомили з колективом. А незабаром і перше доручення одержала. Готуючи повторний номер цехової стінки, ще більше зблизилась з людьми. Та й самій приємно, що не стоїш осторонь комсомольського життя, що ти потрібний.

— Почуваєш відновідданість, коли тобі доручають якусь справу, — продовжує Тетяна Омельченко. — Ці слова можуть підтвердити мої ровесниці Іра Скрипник, Світлана Обертас, виробничі вожаті цеху. Я не маю постійного доручення, а тимчасові отримую часто, виконую їх із задоволенням. Вони допомагають мені утверджуватись у колективі.

— На заводі уважно ставляться до молодих спеціалістів, — говорить секретар комсомольського бюро цеху збирання друкованих плат Сергій Петренко. — Пригадую, у перші ж дні моєї роботи у комітеті комсомолу запитали — яке комсомольське доручення виконував у вуз? А згодом комсомольці дільниці обрала мене своїм ватажком. За шість років маю чимало доручень. Зараз сам намагаюсь продовжувати хорошу традицію заводу — залучати паймолодших до комсомольської роботи...

Початок трудової біографії для кожної людини — подія. На електромеханічному заводі роблять усе, аби вона запам'яталась новачкам. Щороку у жовтні — листопаді керівництво підприємства, комітет комсомолу організовують вечірню святу у робітничий клас, на яких молоді виробничники й ветерани показують поворобничу честь, вручають їм трудові книжки. Активно працює з неповнолітніми спеціальна заводська інспекція. Молодих залучають до громадської, комсомольської роботи.

Наведені факти — лише окремі аспекти діяльності комітету комсомолу. Робота з новачками триває, комітет комсомолу постійно шукає нових методів. Щоб виховати кваліфікованих робітників, повноправних членів колективу великого промислового підприємства.

В. ТЕЛІЖАН,
М. Олександрія.

«Мужність народжується в боротьбі. Мужність пишеться з дня в день в стійкому опорі труднощам. І девіз нашої молоді — це мужність, це стійкість, це наполегливість, це подолання всіх перешкод».

(М. Островський).

Микола Островський не готувався стати письменником. І навіть тоді, коли вже мав кілька друкованих творів, він називав себе літератором — початківцем. На питання, як він став письменником, Островський відповідав: «Цього я не знаю. Але як я стаю більшовиком, це я добре знаю!» Його прихід в літературу був зумов-

наше покоління: в боротьбі, в страшних випробуваннях і вчинилося не падати перед життям». Особисто для Миколи Островського ця назва означала ще й загартування його характеру.

Наприкінці 1931 року була закінчена перша частина книги, а в четвертому номері журналу «Молодая гвардія» за 1932 рік надрукува-

БАГНЕТ І ПЕРО

До 50-річчя виходу першої книги

М. Островського «Як гартувалася сталь»

Улюблені книги. У кожного вони різні. Та є серед них такі, які читають з однаковим інтересом люди старшого покоління і молоді, люди різних професій і уподобань. Це «вічні» книги.

Безсмертним літературним твором став роман Миколи Островського «Як гартувалася сталь». Інтерес до цієї книги особливо зріс у ці квітневі дні, коли виповнюється 50 років з дня її виходу в світ. Нашим читачам, безперечно, буде цікаво дізнатися про історію написання твору. Прогоноусмо азій увазі матеріали досліджень завідувачої бібліографічним відділом обласної дитячої бібліотеки імені А. Гайдаса О. ШУГАЄВОЇ.

лений, за словами самого письменника, боротьбою за життя, за позернення до роботи.

Думка про написання книги виникла, коли Островський вже був тяжко хворий. Навіяли її спогади про дитинство. 12-річним він працював на кухні станційного буфету і відчував тягар підземної праці. Формування його характеру допомагали книги, які він перечитував під час нічних чергувань...

Потім Великий Жовтень, громадянська війна, бригада Котовського... Роки, як спалах, як невгамовна іскра... Про них теж хотілося розповісти...

Страшний удар, що обрушився на молодого Островського — сліпота, нерухомість — не зламали комуніста. Він змусив себе зібрати всі сили, щоб «бути чим-небудь корисним своїй партії, своєму класові». Прагнення написати книгу, яка кликала б до перемоги, вела вперед — було нестримним, всевидним. Воно стало змістом його життя.

І почав Микола Островський восени 1930 року писати про свою буремну юність, про перших українських комсомольців, про те, як спочатку зі зброєю в руках, а потім з киркою боролися комсомольці 20-х років за молоді Країну Рад. Назву книги «Як гартувалася сталь» автор пояснював так: «Сталь гартується у великому вогні і при сильному охолодженні. Тоді вона стає міцною і нічого не боїться. Так гартувалася і

ли початок роману. Великою радістю усвідомлення виконаного обов'язку сповнилося серце Островського.

Влітку 1933 року в Сочі він закінчує другу частину роману, а в 1934 році друкується обидві його частини. Перший твір нікому до цього не відомого молодого письменника мав величезний, небувалий успіх. Тоді Островський написав: «Моя заповітна мрія здійснилась. З некорисного для батьків товариша став знову багнем. Я знайшов своє місце в житті своєї країни».

Так він увійшов у стрій з новою зброєю. Нею стало письменницьке слово. Коли Островський одержав авторський примірник першого видання книги, то обмалювавши пальцями обкладинку, вигукнув: «Невже це багнет? Це ж чудово. Це ж мій багнет, моя нова зброя, яка дасть мені змогу з усіма вами, разом з партією, з усією країною битися в лавах бійців за соціалізм».

На обкладинці справді було зображено багнет — символ революційних боїв — і звичайну гілку, що, перерешуючи багнет, наві утворювала життя, молодість нашої країни. Цей малюнок символізував любов і ненависть, життя і боротьбу.

Роман «Як гартувалася сталь» став настільною книгою кожної молодої людини. Микола Островський був першим лауреатом премії імені Ленінського комсомолу.

НОВИНИ

ЦІКАВА
ЛЕКЦІЯ

Лекція «Досягнення науки в освоєнні космосу», яку прочитав старший викладач кафедри фізики Кі-

ровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Б. Д. Поченко у приміщенні Центрального лекторію обласної організації товариства «Знання», зібрала чисельну молодіжну аудиторію. Лектор багаторазово розповідав про найцікавіший в історії космічний політ, який здійснив наш земляк льотчик-космонавт Л. І. Пономарьов. Лекція супроводжувалася фонограмами, демонструвався документальний фільм «Нам Гагарін».

А. КЕВАРКОВА,
м. Кіровоград.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В ШКІЛЬНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

СОЮЗ ЗНАННЯ І ПРАЦІ

Коли кілька років тому у нашій школі був створений гурток «Учень учить», багато хто сприйняв це байдуже, а то й скептично: «Знову — «свечка», знову — «свечка»... Але після кількох занять усі переконалися, як важливо вміти раціонально використовувати час, самостійно працювати з книгою. Нині члени гуртка самі регулярно виступають на сторінках шкільної радіогазети під рубрикою «Краще вчитися — більше знати» з порадами щодо організації робочого дня, використання вільного часу.

чайно, під керівництвом викладачів) у розв'язанні наукових проблем, а також уже сьогодні побачити свій задум втіленим у життя.

Однак придбати необхідні матеріали для роботи таких гуртків нам ніде — спеціалізованого магазину «Юний техник» немає навіть у Кіровограді, а невеличкий відділ у «Дитячому світі» нас не задовольняє: пластмасові і дерев'яні «конструктори», які продаються там, розраховані на малюків і молодших школярів. Можливо, знайшлося б щось і для нас на Кіровоградській об-

ли і кормові буряки для громадської худоби, якби колгосп виділив нам землю і техніку.

До 60-річчя утворення СРСР наша комсомольська і піонерська організації зобов'язалися здати державі 1000 кролів зі шкільної ферми. Це буде нашим вкладом у виконання пам'ятної XXVI з'їздом КПРС і листопадовим (1981 р.) Пленумом ЦК КПРС продовольчої програми. Нині ми з нетерпінням чекаємо літа коли почне роботу табір праці і відпочинку: хочемо допомогти колгоспові зібрати урожай сілськогосподар-

На заключному обласному огляді-конкурсі агітбригад профспікових культурних закладів перше місце виборів колектив Побузького будинку культури Голованівського району. Друге зайняли культармійці Світловодського будинку культури імені Леніна.

Третє місце між собою поділили агітаційно-художні бригади середньої школи № 10, дитсадку

кументальну кінострічку про пуск свого нікелевого заводу. Їхня розповідь про кращих людей селища, ветеранів праці не посила того маблонного характеру, який, на жаль, ще нерідко «прикрашає» сценарії окремих агітбригад.

Власне, усі шістнадцять колективів заслугоують на тепле слово похвали. Одні — за цікаву композицію, інші — за сценарій, створений за місцевим

свого творчого обличчя. Тобто, такий колектив можна з успіхом назвати як кіровоградським, так і харківським чи полтавським. Твори місцевих авторів (крім невеличких пародій) майже не звучали.

В огляді-конкурсі не взяли участі агітбригади Кіровоградського заводу радіовибір і головного підприємства виробничого об'єднання «Друкмаш». Пасивність цих культармійців незрозуміла.

І вже зовсім важко сприймається той факт, що в Кіровоградському педінституті імені О. С. Пушкіна взагалі немає студентської агітбригади. І це у вузі, де готують майбутніх філологів. Людей, які повинні бути не тільки самі закохані в художнє слово, а й покликані його пропагувати. Парадокс? Так. І до того ж вельми неприємний...

І все ж закінчити ці нотатки хотілось би оптимістичніше. В огляді поза конкурсом виступила народна самодіяльна агітбригада «Вогник» Палацу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка», яка переконливо довела, що можна «шершавим» языком плаката, музикою і навіть пантомімою жарко сміятися, обурюватися, хвилюватися і захоплюватися. Своєю манерою гри червонозорівці наближаються до форми агітплакату, де органічно поєднуються драматургічні кадри з естрадними елементами. В своєрідній інтерпретації заводчан здійснювали постановку відомого вірша К. Чуковського «Муха-Цокотуха», де використали багатий арсенал світлових, музичних ефектів.

В. ВАСИЛЕНКО.
м. Кіровоград.

АКТИВНІСТЬ, НОТАТКИ З КОНКУРСУ МАСОВІСТЬ, АЛЕ...

№ 7 заводу «Червона зірка» і ремонту механічного заводу Укрремтресту (всі — з Кіровограда).

Шістнадцять агітбригад демонстрували свою майстерність. Шістнадцять сторінок, присвячених 60-річчю утворення СРСР, перегорнули культармійці перед глядачами обласного центру.

Порадували режисерськими знахідками виступи агітбригад селища Власівки Світловодського району, Кіровоградського будинку культури імені Калініна і ремонтно-механічного заводу Укрремтресту. До речі, останні використали російський фольклор, розповідаючи про трудове життя заводчан. Динамічні мізансцени, дотепні діалоги, алегорична форма дії «Пустоглиної казки» (так називається їхня програма) викликали в залі заслужені оплески.

У своєму виступі побузькі культармійці вдало використали слайди і до-

матеріали, треті — за майстерністю. І все ж не можна помінути увагою окремі огріхи у виступах молодих культармійців.

По-перше, падо вже вони часто і здебільшого непередумано пародіюють відомі пісні. Адаже на мелодію серйозного популярного твору писати несправний псевдодумористичний текст — це все одно, що під полонез Огітського танцювати гопака.

По-друге, іноді агітбригади настільки згущують фарби, що від них в очах темніє. Наприклад, талановитий колектив «Сучасник» студентського клубу інституту сільськогосподарського машинобудування показав програму «24 години із життя людини», де так захопився критикою негативних явищ, що йому не вистачило й кількох хвилин сказати про щось хороше (хоч би і в своєму студентському житті).

І потім, багато агітбригад зовсім не мають

Народжуються книжки- іграшки

У забавні іграшки перетворює книжки для найменших дітяків викладач Українського поліграфічного інституту імені Івана Федорова Микола Михайлович Таранов. Він розробив більш як десять різних способів, з допомогою яких легко привести в рух друковані ілюстрації.

Досить розкрити обкладинку книги, щоб потрапити на арену цирку, де поруч з паперовими тиграми і слонами можна розкласти свої іграшки. Незагнано так кож переконається, що кращий верхолаз із збірки письменника Д. Череди-ченка справді підіймається, запросто привітається з героями відомої казки про ріпку. Найперші рецензенти незвичайних книжок — вихованці сусіднього дошкільного дитячого комбінату. Тут, у підготовчій групі, наприклад, живі картини до популярної азбуки у віршах С. Маршак «Про все на світі» допомогли малюкам легко вивчити всі літери алфавіту раніше, ніж передбачає програма.

Випадають книжки-іграшки М. М. Таранов почав ще студентом. Його роботи дістали високу оцінку на всесоюзних і республіканських конкурсах. Реалізувати новинки стали дитячі видавництва «Малюк» і «Веселка». Обдарований випускник лишився у вузі і тепер читає новий курс — конструювання забавних книжечок.

К. ЧАВАГА,
кор. ПАТАУ.

Львів.

Є в житті нонного з нас дні, які не забуваються. Настав такий день і для самикласника Іванівської Богданички Долинського району Миколи ДЕРІЯ: хлопця прийняли в лави ВЛКСМ.

Фото В. ГРИБА.

У тому, що в нашій школі сьогодні немає другорічників і майже половини хлопців і дівчат вчаться на «чотирні» та «п'яті», немала заслуга комітету комсомолу, учком, ради піонерської дружини, котрі працюють у тісному контакті з учителями.

За прикладом виробничих колективів ми підняли лозунг «Жодного відстаючого поруч», котрий допомагає нам створити в школі атмосферу дружньої підтримки. Тим, хто відчуває труднощі з засвоєнням якихось предметів, допомагають комсомольські групи взаємодопомоги, пости всеобучу.

Кілька років працює в школі інформаційний центр «У світі цікавих фактів». Ось деякі з тем, які ми висвітлюємо на його засіданнях: «Увага: природа», «Наука одиннадцятиріччя», «Сто і одна дорога у країну знань».

Розвиткові інтересу до знань сприяють і факультативні заняття та предметні гуртки, які відвідують понад 80 процентів учнів. Особливо вибіли школярів технічна творчість. Адаже тут можна випробувати свої сили (звиз-

ласній станції «Юний техник», якби її уже в котрий раз не закривала санітарна епідемія.

Розширює наші знання і дослідницька робота в учнівській виробничій бригаді. Вона визначила життєвий шлях багатьох учнів нашої школи — за останні два роки 56 із 154 випускників залишилися працювати в рідному селі.

У відповідь на ініціативу юних гіталоців про бережливе ставлення до хліба наші комсомольці і піонери провели конференцію «Хліб — наше багатство», зустрілися зі знайними дітьми-боробами. А після проведення операції «Хазинське око» витрата хліба у шкільній їдальні зменшилася у півтора рази: ми перестали залишати недодені шматки. Члени навчально-виробничої бригади наступного року зобов'язалися на площі 10 гектарів виростити 44 центнери пшениці на круг.

Ми підтримали також ініціативу навчально-виробничої бригади Каміньської СШ Новомиргородського району і вирішили влітку створити два корисні модових загопи, які припасуть 50 тонн різнограв'я. Охоче б виконували

своє культур, поїхати на екскурсії, відвідати історичні місця в ході екскурсій «Моя Батьківщина СРСР». На позаміській обласній комсомольській конференції було вирішено створити на Кіровоградщині ще 20 стаціонарних таборів. Можливо, в інших районах такі табори і є. Однак у нас він діє лише на базі школи. Працювати в ньому можна лише в червні і липні, а вже в серпні ні, бо в цей час шкільне приміщення готують до нового навчального року. Звичайно, і в цей час трудимося поряд з батьками на полях і фермах, на городах. Але ми думаємо, що організована праця в стаціонарному таборі праці і відпочинку була б відчутнішою допомогою колгоспам.

Отож комітет комсомолу нашої школи прагне виховувати в учнів відповідальне ставлення до навчання, до праці. І не тільки це ми хочемо, щоб усім нам було ще й цікаво вчитися і трудитися.

В. СЕВАСТЬЯНОВА,
голова учком Аджамської середньої школи.
Кіровоградський район.

і кіномеханіки, і сценаристи

Про сьогоднішній день рідної школи, її випускників, які працюють у місцевому колгоспі «Більшовик», розповіли в своїй новій документальній картині юні кінолюбители села Сніжків на Харківщині. Прем'єра фільму з успіхом пройшла в дитячому кінотеатрі «Супутник».

Народження першого в області сільського кінотеатру для дітей має свою

історію. Враховуючи інтерес школярів до технічних знань, педагоги організували для них курси кіномеханіки. Господарство допомогло придбати для цього необхідну апаратуру, виділили невеличкий заштінний зал Палацу культури. Сьогодні старшокласники продемонстрували малюнам. Успіх першого перегляду фільмів надихнув школярів.

Захотілося сніжківським школярам і самим спробувати сили в кіномистецтві. На їх прохання при «Супутнику» організовано юнацьку любительську студію. В. ДОЛГАНОВ,
кор. ПАТАУ.

ЗНОВУ ПРО ТЕЛЕФОН

«Я переконана, — написала у листі до редакції жителька Кіровограда Л. П. Новак, — що ми не можемо успішно боротися за звання міста зразкового правопорядку і високої культури, доки не забезпечимо високої якості телефонного зв'язку».

Далі Лариса Платонівна повідомляла, що, маючи пагальну потребу по-дзвонити, вона обійшла весь мікрорайон Черемушки, але так і не знайшла жодного справного телефона-автомата.

Як повідомив у відповідь на наш запит начальник Кіровоградської телеграфно-телефонної станції Ю. І. Помпа, згаданий район міста постійно знаходиться під контролем монтера таксофонної групи. Але, горючись далі у листі, у цьому районі інші найкращі процент крадіжок апаратів. Нерідко злодійські диводять таке-

фонні з ладу одразу після обходу монтера. Так, за два перших місяці цього року зіпсовано 60 апаратів. Тепер вони підлягають взятті під особливий контроль.

ПРОПОЗИЦІЯ РЕДАКЦІЇ. Ситуація, що склалася, вимагає рішучих заходів. Безперечно, народні дружинники та бійці комсомольських оперзагонів не залишаться осторонь важливої справи. Тож пропонуємо почати операцію «Телефон». Чекаємо пропозицій від Кіровського району комсомолу м. Кіровограда.

ХОЧ ЛИСТА І НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Мешканці будинку № 54 по вул. Яна Томпа скаржилися на поганий санітарно-гігієнічний і технічний стан побутових приміщень у дворі їхнього будинку. Після того, як редакція направила листа начальникові міського житлоуправління А. Я. Попову, у дворі проведено поточний ремонт приміщень.

ТІЛЬКИ АТАКУЮЧИЙ

Позавчора на кировоградському стадіоні спортклубу «Зірка» урочисто відкрито новий весняно-літній спортивний сезон.

Свято почалося стелем духових оркестрів, за якими навколо зеленого килима футбольного поля пройшли маршем фізкультурники з усіх областей рад спортивних товариств і відомств. Голова обласного спорткомітету О. П. Березан та голова міського спорткомітету А. С. Подольський вручили нагороду представникам спортивних організацій, які стали переможцями в соціалістичному змаганні за кращу постановку спортивно-масової роботи. Групи спортсменів було вручено посвідчення і значки майстрів спорту СРСР.

Урочиста частина свята закінчилась маршем футбольних колективів міста. Прапори нового спортивного сезону на полях стадіону підняли кращі футболісти обласного центру, капітани команд «Зірка» і «Прикарпаття».

Отже — «Прикарпаття». Кировоградська «Зірка» приймала на своєму стадіоні лідера першості країни з футболу серед клубів другої ліги, команду, яка недавно грала в першій лізі. Вихованці Ю. І. Махна не забули

першої вказівки свого наставника: «Тільки атакуючий може грати красиво». І «Зірка» постійно атакувала. Юрій Касюк і Михайло Калита, Юрій Сердюк і Сергій Радюченко, Олександр Алексєєв і Ярослав Бобіляк раз по раз пробивалися крізь «редини» іванофранківців. Гучна оборона суперників не втримувала. Але «Прикарпаття» впродовж голював. І хоч у другому таймі Юрій Сердюк забив гол, ніхто виконавши одиннадцятиметровий, та болісники, яких зібралося на стадіоні більше 16 ти-

сяч, були переконані: буде ще один гол. Але поточність ударів нападаючих «Зірки» на завершальних стадіях атак не дала можливості господарям полізбільшити рахунок. А вони були близькі до успіху, маючи територіальну перевагу і «кличі» до воріт іванофранківців. Та все ж мінімальний рахунок — 1:0. Голова обласного спорткомітету О. П. Березан наприкінці гри сказав начотому кореспонденту, коротко оцінюючи матч: — Обидві команди грали цікаво. Був атакуючий футбол. А «Зірка» ще

згуртується, гравці краще розумітимуть один одного в подальших іграх. Бачили, як грав Ярослав Бобіляк? Що ж, побачимо, яке сходження матимуть наші земляки. 16 квітня, коли прийматимуть на своєму полі ужгородське «Закарпаття».

На знімку: під час урочистого відкриття весняно-літнього спортивного сезону.

Турнірне табло

ХУДОЖНЯ ГІМНАСТИКА. Відкрита першість Кіровограда з художньої гімнастики гри дів проходив в спортзалі комплексі лексії факультету фізичного виховання педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Своє вміння продемонстрували майже п'ятдесят грацій. Серед них були і гості з Дніпропетровська, Кривого Рогу та Дніпродзержинська.

На цих змаганнях виступили за програмою майстрів спорту кировоградські студентки — першкурсниця Світлана Головка, випускниця факультету фізичного виховання Валентина Смішнева та Лілія Старикова з третього курсу. Вони відповідно зайняли перше, друге і третє місця.

Серед тих, хто виконував вправи кандидатів у майстри спорту не мали собі рівних п'ятикласниця з дев'ятикласницею школи Іра Павленко. Другою призеркою стала її однокласниця Юлія Андреева, третьою — Ірина Панасюк з Дніпродзержинська.

Програму юніорок на високому рівні продемонструвала учениця п'ятого класу школи № 11 Світлана Полякова.

І ПО. Змагання з багатоборства комплексу ГПО за програмою обласної спартакіади ДСТ «Спартак» серед колективів навчальних закладів три дні проходили на стадіоні СК «Зірка», басейні ДЮСШ облспорткомітету і турі ДТСААФ. Вчорашні змагання представники вищого класу учнівської цивільної авіації, які набрали 360 очок і стали переможцями у першій групі.

У другій групі колективів перше місце дісталось учням технічного училища облбобутуправління.

ГПО НА МАРШІ

Біданачімо наперед: на відміну від зимових турнірів ці змагання стали свідченням того, що в сільських колективах фізкультури є сильні багатоборці ГПО, які спроможні порівнятися із чемпіонами області. На зимовій першості обласної ради ДСТ «Колос» боротьба не загострилась лише тому, що деякі ірраціональні райони цього спортивного товариства безвідповідально постандартно до комплексу команд. На цей раз з більшості районів області в Кіровоград приїхали боєздатні колективи. Майже в кожному з них були багатоборці, які вже з перших стартів потрапили в число лідерів.

От хоч би Сергій Личкашенко з Олександрівського району, який виступив у віковій групі ступеня «Сила і мужність». Стометрівку він подолав за 11,9 секунд. Цього результату не перекинув жоден із учасників турніру багатоборців. Вдало виступив Личкашенко і на кросовій дистанції, в секторі для метання гранати, в плазольному басейні. В підсумку він серед своїх ровесників став найсильнішим.

А серед дівчат вікової групи цього ступеня не мали собі рівних Лілія Кофенішкова (Голозівський район). У всіх видах програми її показники значно перевищували нор-

ЦЕЙ НЕЛЕГКИЙ НОРМАТИВ

мативні вимоги на золотий значок.

Чи не найбільша увага болісників була пракута до спортсменів, які виступили за нормативами ступеню «Фізичне вдосконалення». Мета грати знам'янець Олександр Зайчук. Вона, впадала за 60-метровою відміткою. Це на 25 метрів краще за норматив на золотий значок. І в плаванні на сто метрів він мав досить високий результат — 1 хвилина 16,2 секунди. Стометрівку Зайчук подолав за 12,5 секунд. Набравши в підсумку 104 очка, він став другим призером у першій віковій групі свого ступеня, а

першим тут був робітник Кіровоградського ремонтно-механічного заводу Урремстресту Олександр Глушенко (133 очка). В другій групі цього ступеня з 105 очками переміг представник Маловіснівського району Валерій Доценко.

Звідуюча організаційним відділом обласної ради ДСТ «Колос» К. В. Колісник в перерві між стартами відзначила тих, кому вже за сорок — спортсменів ступеню «Бадьорість і здоров'я». І на тілком заслужено. В. Беляв (Кіровоградський район), Б. Кришталь (Хмельниць-

кий район), І. Кудря (Маловіснівський район) в окремих видах мали кращі результати, ніж їхні молоді односельці. Багатоборство під час кросу виграє час найбільше фізичних сил. А Борис Кришталь 800-метрівку при нормативі 3 хвилини 15 секунд закінчив з результатом 2:21,2. Проте невдоволено сказав: «Торік цифра була краща. Треба тренуватися не через день, а щодня». І з доброю задоволенням згадав кировоградця Миколау Кофенішкова (ступінь «Фізичне вдосконалення»), котрий три кі-

лометри пробіг за 9 хвилин і 10 секунд — кращий результат турніру. Успіху цієї багатоборства домігся завдяки тому, що виходить на стадіон двічі на день. Разом з Олександром Глушком він «міряє» бігові довжки стадіону чи стежками скверу цілими годинами. Осв з кого треба брати приклад ілюзіям клубів любителів бігу!

Дещо слабше виступила на змаганнях жіноча «школа» збірних команд районів — кировоградки К. Ножик, Т. Пересунько, злам'янка Р. Маргалер та ще 5-6 багатоборців.

що увійшли в число призерів, дали своїм командам не менше очок, ніж чоловіки. Але не склали заліку деякі представники Гайворонського, Світловодського, Маловіснівського районів. А Ольга Ходзінька (Позомірогородський район), яка виступила в ступені «Сила і мужність», стометрівку пробігла аж за 21,6 секунд. А щоб отримати хоч ерібний значок, треба мати результат 14,2 секунди. І не дає підстави для розмови про те, щоб у трупах ГПО було більше жінок і дівчат.

У командному заліку в першу трійку призерів увійшли представники колективів «Колоса» з Кіровограда, Знам'янського, Кіровоградського районів. Почесне четверте місце дісталось ульяновцям. За цю команду виступали значкіні ГПО колег з імені Шевченка — колектив фізкультури, який торік став переможцем у соціалістичному змаганні всіх колективів обласної ради «Колос».

А останній місяць в турнірній таблиці зайняли багатоборці Олександрівського, Онуфріївського, Світловодського, Новоархангельського районів.

Та все ж з усього видно, що в сільських колективах останнім часом значно поживилась спортивно-масова робота. І який нові чемпіони обласної ради ДСТ «Колос» з багатоборства ГПО інші дозволяють своїм ровесникам здобути ще вищий фізичний гарт, невдовзі в джерелах найсильніших багатоборців з'являться нові імена.

М. ШЕВЧУК.

На знімку: чемпіонка обласної ради ДСТ «Колос» з багатоборства в ГПО Л. КОФЕНІШКОВА (Голозівський район); справа — на кросовій дистанції.

Фото В. ГРИБА.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

Вн українською мовою

НАША АДРЕСА:

316030, МСП
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-55-65; фотолaboratorії — 2-45-35; кореспондентської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 01337.

Індекс 61107.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 183. Тираж 51300.

Газета виходить у вівторок четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.